

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem v právní věci **žalobce: M. K.**, narozeného dne „X“, státní příslušnost Ukrajina, t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65, Tis u Blatna, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00, Praha 9, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, 400 01, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2017, č. j. KRPU-104197-20/ČJ-2017-040022,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 19. 5. 2017, č. j. KRPU-104197-20/ČJ-2017-040022, jímž byl žalobce podle § 124b odst. 1 ve spojení s § 124b odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem vycestování. Podle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla doba trvání zajištění stanovena na 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 18. 5. 2017 v 9:00 hodin.

V žalobě žalobce předeslal, že žalovaná porušila § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dále

§ 123b, § 123c, § 124 odst. 1 písm. b) a § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, publikované pod č. 208/1993 Sb., a s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb.

Žalobce namítal, že žalovaná nedostatečně zvážila a odůvodnila možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Aplikaci těchto opatření považoval žalobce za reálnou a důvodnou, neboť v České republice pobýval již od roku 2015 a měl zde zajištěno ubytování u svého syna na adrese „X“. Žalobce tedy má možnost nahlásit policii adresu místa pobytu, kde se bude zdržovat za účelem pobytové kontroly, a proto je argumentace žalované nedostatečná. Uložení zvláštního opatření není podle zákona vázáno na podmínku hlášeného místa pobytu a podle žalobce musí postačovat faktická možnost zajištění ubytování po dobu vycestování. Žalobce dodal, že cizinec, u něhož má být realizováno správní vyhoštění z důvodu nelegálního pobytu, z principu nemůže mít legální místo pobytu. Uložení zvláštního opatření je však potřeba vždy zvážit právě v situaci, ve které je žalobce. Nemožnost uložení zvláštního opatření žalovaná podle žalobce dále odůvodnila obecným konstatováním o nerespektování právního řádu žalobce, což však postrádá konkrétnější rozměr, neboť v těchto situacích lze ve vztahu ke každému cizinci konstatovat, že porušil právní řád České republiky. Pokud by byl takový argument dostačující, zvláštní opatření by bylo vyloučeno u každého cizince a stalo by se neaplikovatelným. Žalobce konstatoval, že žalovaná měla možnost ověřit jeho tvrzení o místě jeho pobytu, a to ve svých databázích nebo zjišťováním na místě samém. Zajištěné ubytování přitom skýtá možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b písm. a) nebo c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce uzavřel, že obecné, generické, neindividualizované rozhodnutí žalované nesplňuje požadavek řádného odůvodnění, a proto trpí vadou a musí být zrušeno.

Podle žalobce se žalovaná vůbec nezabývala jeho tvrzením, že shledal překážku vycestování spočívající v ozbrojených bojích v domovském státu, kdy žalobce musí splnit svou vojenskou povinnost a v případě nenastoupení k armádě mu hrozí nebezpečí věznění z důvodu dezerce. Žalobce zdůraznil, že bez ohledu na to, zda je zmíněná překážka vycestování důvodná, či nikoli, má žalovaná povinnost se touto překážkou zabývat a posoudit ji z hlediska možnosti realizace vycestování. Napadené rozhodnutí však ve vztahu ke zmíněné překážce žádnou argumentaci neuvádí, z čehož je podle žalobce zřejmé, že žalovaná tuto úvahu vůbec neučinila. Nedostatečné zvážení podmínek realizovatelnosti správního vyhoštění přitom není možné nahrazovat ani úvahou soudu, neboť správní soudnictví slouží výlučně k přezkumu rozhodnutí správních orgánů, která musí v kontrole jejich zákonnosti obstát jako celek. Žalobce připomněl, že otázkou, jaké podmínky musí být splněny, aby mohl správní orgán rozhodnout o zajištění cizince, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení sp. zn. 7 As 79/2010, podle kterého má správní orgán povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění, předběžně je posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně reálné. Podle žalobce bylo v době vydání rozhodnutí žalované obecně známou skutečností, že na části ukrajinského území probíhá válečný konflikt mezi ukrajinskou armádou a proruskými separatisty, a k této skutečnosti měla žalovaná při rozhodování o zajištění žalobce přihlídnout a přezkoumatelným způsobem ji konkrétně vyhodnotit. Nesplněním této povinnosti způsobila žalovaná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 172/2015 a 3 As 112/2013 a konstatovala, že prvním předpokladem uložení zvláštního opatření je fakt, že toto opatření bude účelné a bude ze strany cizince dodrženo. Pokud tedy žalovaná dospěla v případě žalobce k závěru, že uložení zvláštního opatření by bylo ohroženo naplnění účelu, tj. vycestování z území Evropské unie, nemusela již zvažovat jednotlivé možnosti, jaké zvláštní opatření uložit. Žalovaná doplnila, že v § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců je jednoznačně stanoveno, že zvláštní opatření policie neuloží, jde-li o cizince, u nějž je zřejmé, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Byť v odůvodnění napadeného rozhodnutí není toto ustanovení přímo citováno, je podle žalované dostatečně a přezkoumatelně odůvodněn závěr, že zvláštní opatření není možné žalobci uložit pro jeho neúčelnost a také z toho důvodu, že žalobce svým protiprávním jednáním (dlouhodobý neoprávněný pobyt na území České republiky, nevycestování v době platnosti výjezdního příkazu, obstarání si totálního padělku občanského průkazu Rumunska, prokazování se jím a následný neoprávněný vstup na území Německa) neskýtá záruku plnění povinností vyplývajících z uložení zvláštního opatření. Žalovaná shrnula, že není pravdou, že nedostatečně zvážila a náležitě neodůvodnila možnost uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, a uzavřela, že odůvodnění je zcela konkretizováno na případ žalobce. Podle žalované žalobce zřejmě dostatečně pozorně nečetl odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná své rozhodnutí vydala plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, obstarala si potřebné podklady a své závěry řádně odůvodnila. Žalovaná se konkrétním tvrzením žalobce zabývala a vyvrátila je opatřeními důkazy zahrnutými do spisového materiálu. I část odůvodnění zabývající se potenciální možností naplnění účelu zajištění (vycestování) žalovaná řádně a přezkoumatelně odůvodnila.

O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 17. 5. 2017 kolem 19:30 hodin kontrolován a zadržen německou policií na parkovišti Am Heidenholz. Ke kontrole předložil ID kartu Rumunska vydanou na jméno N. B., narozený dne „X“, bližší kontrolou bylo zjištěno, že se jedná

o padělaný doklad a žalobce následně udal své skutečné osobní údaje. Dne 18. 5. 2017 v 9:00 hodin byl žalobce na bývalém hraničním přechodu Petrovice – Bahratal podle readmisní dohody mezi vládou České republiky a Spolkové republiky Německo převzat Policií České republiky a současně zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, následně v 16:00 hodin bylo zajištění překvalifikováno na § 27 odst. 2 téhož zákona.

Dne 18. 5. 2017 v 14:10 hodin byl se žalobcem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že cestovní pas mu byl odcizen před rokem v Praze, odcizení nikde nehlásil, protože nevěděl, že má oznamovací povinnost. U pasu mu zároveň končila i platnost. Žalobce konstatoval, že nedisponuje žádným oprávněním k pobytu, není zaměstnán. Do České republiky přicestoval naposledy dne 9. 1. 2015 s platným cestovním pasem a polským vízem, a to za práci, kterou měl domluvenu přes ukrajinské mafiány. Na území České republiky chtěl pobývat do doby, než na Ukrajině skončí válka, pobýval zde u syna na adrese „X“. Na území Německa měl žalobce v úmyslu pobývat šest měsíců, chtěl tam vydělat peníze, aby mohl vrátit dluh 6.000 USD; tyto peníze si půjčil, aby je mohl poslat rodině. V České republice byl žalobce od 18. 3. 2015 žadatelem o azyl z důvodu probíhající války, žádost však vzal zpět, řízení o azylu bylo dne 27. 3. 2015 ukončeno a žalobce byl povinen vycestovat. To však neučinil, protože na Ukrajinu nechtěl. Po celou dobu se zdržoval na území České republiky u syna. Rumunský doklad si žalobce opatřil přes internet, nevěděl, že bude padělaný, myslel, že bude legální. Do formuláře na internetu zadal své osobní údaje, dal dvě fotografie a bankovním převodem poslal 600 EUR. Asi za měsíc obdržel doklad, kde byly všechny jeho osobní údaje kromě příjmení, které bylo B. Myslel si, že došlo pouze k omylu v příjmení a že je doklad pravý. Kdyby věděl, že je padělaný, nikdy by za něj nezaplatil. Když chtěl řešit chybné příjmení, internetovou adresu již nenašel. Žalobce předmětný doklad nepoužíval, poprvé se jím prokázal v Německu. Dále žalobce uvedl, že má v České republice spoustu známých krajanů, jeho syn zde má trvalý pobyt. Překážkou návratu žalobce na Ukrajinu je probíhající válka, doma musí narukovat do války, protože mu ještě nebylo 50 let, hrozí mu také nebezpečí věznění pro dezerci. Aby nemusel do války, opustil na Ukrajině práci a odjel. V době jeho nepřítomnosti k nim domů několikrát přišla policie, aby narukoval. Na Ukrajině má žalobce celou rodinu (matku, děti, sourozence) a veškeré materiální zázemí (dům).

Ve správním spisu je dále založena Informace OAMP ze dne 24. 11. 2016 nazvaná Ukrajina, situace v zemi – politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby.

Dne 19. 5. 2017 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 118 a § 119 zákona o pobytu cizinců, konkrétně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 tohoto zákona. Následně bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaná vůbec nezabývala jeho tvrzením, že shledal překážku vycestování spočívající v ozbrojených bojích v domovském státu, kdy žalobce musí splnit svou vojenskou povinnost a v případě nenastoupení k armádě mu hrozí nebezpečí věznění z důvodu dezerce. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.

K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je správní vyhoštění možné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, publ. pod č. 1850/2009 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[n]ezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky je úvaha správního orgánu o tom, zda je vůbec možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince a toto rozhodnutí vykonat.“ Následně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, upřesnil, že „[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

Požadavky na obsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění jsou tedy jasně dány. Soud však zdůrazňuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území České republiky. Při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je nutno vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. § 124 odst. 2 větu první zákona o pobytu cizinců), a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů (řízení o správním vyhoštění je teprve zahájeno), které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.

V projednávané věci soud shledal, že se žalovaná předmětným tvrzením žalobce ohledně překážky vycestování podrobně zabývala zejména na straně 7 napadeného rozhodnutí. Uvedla, že na základě písemností zaslanych Ministerstvem vnitra zjistila, že od podzimu roku 2014 nejsou na Ukrajině do bojů na východě země povoláváni ani vojáci základní vojenské služby, tudíž by ani žalobce nebyl povolán. Žalobce navíc podle žalované nepředložil žádné písemnosti, které by potvrzovaly jím tvrzenou skutečnost. Žalovaná rovněž konstatovala, že se seznámila s Informací OAMP – Bezpečnostní a politická situace na Ukrajině s přihlédnutím ke konfliktu na východě země ze dne 9. 9. 2016 a Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24. 11. 2016. Uzavřela, že po zhodnocení výpovědi žalobce a aktuálních informačních pramenů nedospěla k závěru, že by u žalobce nebylo možné vycestování do domovského státu.

Popsané vypořádání žalobcova tvrzení ze strany žalované považuje soud pro účely rozhodnutí o zajištění za naprosto dostatečné a dodává, že žalovaná tím ve vztahu k předmětným tvrzením žalobce dostala své povinnosti formulované v žalobcem akcentovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, vyžadujícím pro účely zajištění posoudit potenciální reálnost správního vyhoštění. Vzhledem k tomu, že žalovaná nezjistila nic, co by vedlo k závěru, že by u žalobce nebylo možné vycestování na Ukrajinu, zcela jednoznačně tím dala najevo, že v tomto ohledu je správní vyhoštění žalobce alespoň potenciálně reálné a realizovatelné. Žalovaná tedy přihlédla ke všem žalobcem zmiňovaným skutečnostem a své rozhodnutí řádně odůvodnila. Soud je proto shledal přezkoumatelným.

Po věcné stránce vyhodnotil soud výše popsané závěry žalované jako zcela správné. Pokud žalobce tvrdí, že měl být povolán k výkonu vojenské služby a k účasti v bojích na východě Ukrajiny a že jej dokonce v této souvislosti v jeho bydlišti hledala policie, měl by mít k dispozici písemný povolávací rozkaz nebo jinou podobnou listinu, která by tato tvrzení prokázala. Za situace, kdy žalobce žádnou takovou listinu nepředložil, přičemž ze zpráv o Ukrajině, které si žalovaná opatřila, vyplývá, že do bojů na východě země nejsou od podzimu 2014 povoláváni ani vojáci základní vojenské služby, považuje soud tvrzení žalobce za účelové a nevěrohodné. Žalobce by si současně měl uvědomit, že hodnocení možných překážek vycestování v rámci řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění je toliko předběžné a má sloužit ke zjištění, zda předem není dána nějaká zřejmá překážka, která by později realizaci vyhoštění zabránila. Vlastní hodnocení překážek vycestování bude předmětem až samotného rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož vydání není svázáno tak krátkými lhůtami jako rozhodnutí o zajištění, a na jehož odůvodnění lze proto klást vyšší nároky. Předběžný závěr žalované o realizovatelnosti správního vyhoštění, který učinila pro účely rozhodnutí o zajištění, tedy ještě neznamená, že ke stejnému závěru dospěje příslušný orgán i v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění, kde se touto otázkou bude zabývat podrobněji.

Pro projednávanou věc je však rozhodující, že žalovaná svůj závěr o tom, že realizace správního vyhoštění žalobce je potenciálně možná, naprosto logicky, zcela dostatečně a správně zdůvodnila a soud se s jejím hodnocením situace žalobce plně ztotožňuje. K namítanému porušení § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod tudíž v případě žalobce nedošlo.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“

V případě žalobce byly uvedené podmínky splněny, neboť žalobce je starší patnácti let, bylo mu oznámeno zahájení řízení o správním vyhoštění a žalovaná rovněž vysvětlila, proč nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a v čem spočívá nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud tedy neshledal, že by žalovaná porušila § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

K námitce žalobce, že žalovaná nedostatečně zvážila a odůvodnila možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, soud připomíná, že nelze opomíjet účel zajištění, kterým je zabezpečení řádného průběhu řízení o správním vyhoštění včetně jeho následné realizace. Pokud k dosažení uvedeného účelu nepostačuje uložení zvláštního opatření a jsou-li splněny i další podmínky § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je policie oprávněna cizince zajistit. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě neuplatnil žádné konkrétní skutkové tvrzení, které by se týkalo finanční záruky, a omezil se toliko na argument, že má možnost nahlásit policii adresu místa pobytu, kde se bude zdržovat, nezabýval se soud zvláštním opatřením uvedeným v § 123b odst. 1 písm. b) a v § 123c zákona o pobytu cizinců a zaměřil se výhradně na zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) a c) tohoto zákona.

Podle § 123b odst. 1 písm. a) a c) zákona o pobytu cizinců „[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“

Se žalobcem lze souhlasit v tom, že pro tato zvláštní opatření splňuje předpoklad spočívající v tom, že v České republice má zajištěno ubytování u svého syna. To ovšem podle názoru soudu ještě samo o sobě nestačí k tomu, aby bylo možné zajištění žalobce nahradit zvláštním opatřením za účelem vycestování. Jak již bylo citováno výše, jednou z podmínek zajištění cizince je skutečnost, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování (srov. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců). To znamená, že i za situace, kdy budou splněny podmínky § 123b odst. 1 zmíněného zákona, může žalovaná přikročit k zajištění cizince, pokud toto zvláštní opatření nebude dostačující k zabezpečení řádného průběhu řízení o správním vyhoštění včetně jeho následné realizace.

V projednávané věci žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí na stranách 5 a 6 upozornila na úmysl žalobce vycestovat do Německa za prací na dobu šesti měsíců, čímž podle žalované neskýtá záruku, že by měl adresu hlášeného pobytu a zdržoval se tam. Dále konstatovala, že žalobce z důvodu absence platného cestovního dokladu a víza nemá možnost získat na území České republiky legální zaměstnání. Zmínila také to, že žalobce vycestoval do Německa na základě padělaného dokladu. Žalovaná shrnula, že nebylo úmyslem žalobce setrvat na území České republiky. Tyto závěry žalované považuje soud za logické a zcela správné. Navíc podle názoru soudu nelze opomíjet skutečnost, že žalobce opakovaně dával jednoznačně najevo to, že se na Ukrajinu v současné době nehodlá vrátit. Soud připomíná, že si žalobce již v minulosti dokázal opatřit padělaný doklad totožnosti a nelegálně vstoupit na území jiného státu, a proto podle názoru soudu existuje riziko, že by žalobce tento postup

zopakoval, případně jiným způsobem dosáhl toho, aby byl pro správní orgány nedohledatelný, čímž by se vyhnul správnímu vyhoštění. Ze všech těchto důvodů lze proto dospět k jednoznačnému závěru, že k zabezpečení řádného průběhu řízení o správním vyhoštění včetně jeho následné realizace uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nepostačuje, tudíž bylo namístě rozhodnout o zajištění žalobce.

Za popsané situace není podstatné, že měl žalobce zajištěno ubytování u svého syna, ani to, že uložení zvláštního opatření není vázáno na podmínku hlášeného místa pobytu. Žádný význam nemá ani ta skutečnost, že žalovaná měla možnost ověřit si tvrzení žalobce o místě jeho pobytu, a to ve svých databázích nebo zjišťováním na místě samém. Rozhodující je totiž výhradně to, že ze shora uvedených důvodů by uložení jakéhokoli opatření za účelem vycestování v případě žalobce nepostačovalo. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že žalovaná nemožnost uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dostatečně neodůvodnila. Výše uvedené odůvodnění totiž považuje soud za zcela vyhovující požadavkům zákona o pobytu cizinců i § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce dále namítal, že ve vztahu ke každému cizinci, jemuž hrozí správní vyhoštění, lze konstatovat, že porušil právní řád České republiky, a pokud by byl takový argument dostačující, zvláštní opatření by bylo vyloučeno u každého cizince a stalo by se neaplikovatelným. K tomu soud uvádí, že uložení zvláštního opatření nebylo u žalobce vyloučeno jen proto, že porušil právní řád České republiky, nýbrž zejména z toho důvodu, že by nesplnilo účel, kterým je zabezpečení řádného průběhu řízení o správním vyhoštění včetně jeho následné realizace. Jak již bylo vysvětleno, existuje totiž významné riziko, že by se žalobce vlastnímu správnímu vyhoštění i předcházejícímu řízení vyhýbal, aby dosáhl svého cíle momentálně se na Ukrajinu nevracet.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení zákona o pobytu cizinců ani správního řádu a napadené rozhodnutí považuje za řádně odůvodněné, nikoli obecné, generické či neindividualizované, jak tvrdil žalobce. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 7. června 2017

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová